

разрешили влизане. Едва по-късно му станала ясна причината за това задържане: граничните испански власти били озадачени от неговия испански - с български паспорт, а говорел като роден испанец; дори го помислили едва ли не за човек на нечие разузнаване.

Макар и специализант в тясна област на морфологичната наука - хистоструктурата на малкия мозък - в световноизвестния институт „Рамон и Кахал“ в Мадрид, Д. Димов установява контакти с научни и културни дейци на испанската столица. Случаят го свързва и с отговорен представител на Йезуитския орден. Като научават, че е и писател, неговите нови приятели нееднократно го канят да напише нещо за Испания. „С мъка отклонявах тези покани - казваше Димов,- извинявах се, че ще ми трябва време, за да изкристализират впечатленията ми.“ Наистина скоро след завръщането му в България неговите впечатления бяха хубаво предадени - написа романа „Осъдени души“.

Пролетта на 1946 г. аз бях радостен, че постъпих асистент в същата катедра по Анатомия, в която беше главен асистент Димитър Димов. Но съвместната ни работа тогава беше кратка - той се хабилитира за доцент и замина в Пловдив да чете лекции по зоология и анатомия в новооткрития селскостопански институт там.

След четири години Димов се завърна в София и пое курса по анатомия, хистология и ембриология в наскоро открития Зоотехнически факултет към Софийския университет. Веднага ме покани за свой първи асистент и от тогава започна моята непрекъсната съвместна работа с Д. Димов, която продължи и до последните дни на живота му. В близко сътрудничество и под негово ръководство аз работих повече от 17 години като негов асистент и доцент.

Димитър Димов беше учен с широк научен кръгзор и голяма култура. Макар и да работеше в областта на една от най-старите биологически науки - морфологията, той имаше интерес не само към макро-и микро-анатомията, но много добре познаваше зоологията, физиологията и особено въпросите на общата биология, най-вече на нивото на клетката, и то в еволюционен аспект.

Тези въпроси така го владееха, че той пренесе част от експерименталната си работа в апартамента, където живееше и бе обзавел малка лаборатория. Димов беше учен на новото в науката: той отхвърли чисто описателната, дескриптивна морфология, като отношението си към нея е изразил в своя така